

עפ"ת 6310/10/14 - סאדאת דראושה, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

04.02.15

עפ"ת 6310-10-14 דראושה נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט כמאל סעב

סאדאת דראושה, ת"ז 043379841

המערער

נגד

מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז חיפה

המשיבה

בשם המערער עו"ד תומר מרדכי בן יהוד

בשם המשיבה עו"ד גב' שגב

פסק - דין

הערעור:

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה, אשר ניתן ביום 2/09/14, על ידי כב' השופט שלמה בנג'ו, בתת"ע 6410-08-13 - (להלן: "בית המשפט לתעבורה").

2. הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין ולחילופין לעניין חומרת העונש.

ההליך בבית משפט קמא:

3. המערער הובא לדין בבית משפט לתעבורה בגין עבירה של נהיגה בשכרות - בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], השתכ"א-1961 - (להלן: "הפקודה"), סעיף 64ב' לפקודה וסעיף 64ד (א) לפקודה.

4. בכתב האישום נטען כי ביום 26.07.13 בשעה 02:55, ברח' בעלי המלאכה בחיפה, נהג המערער ברכב כשהוא שיכור.

בדיקת דגימת האוויר הנשוף שבוצעה לו הוכשלה על ידו ולכן ראו בו כמי שסירב לבצע את הבדיקה.

5. המערער כפר בעובדות כתב האישום, וטען שהוא לא סירב לתת דגימת אוויר נשוף. בית משפט קמא שמע את ראיות הצדדים והרשיעו בדין, וגזר עליו את העונשים הבאים:

עמוד 1

פסילה בפועל למשך 28 חודשים, 4 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים, 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

הכרעת הדין של בית המשפט לתעבורה:

6. בית משפט לתעבורה סקר בהכרעת דינו את ראיות הצדדים והביא בפרוטרוט את עדותו של רס"ם מוזס יהושוע (להלן: "השוטר"), אשר ערך את מרבית הדוחות והמסמכים הנוגעים לאירוע והפעיל את מכשיר הינשוף שבאמצעותו ביקש למדוד את ריכוז האלכוהול בגופו של המערער.

7. כמו כן, ציין כי השוטר עיכב את המערער ולאחר ההמתנה הדרושה, ביצע לו בדיקה במכשיר הינשוף, והסביר למערער את מהות הבדיקה, את אופן ביצועה ואת משמעות הסירוב לבצע את הבדיקה או להכשילה.

8. בית המשפט לתעבורה התייחס בהרחבה לבדיקת המאפיינים שנערכה למערער ואשר בוצעה הן על ידי השוטר ואף ציין כי התסמינים שניכרו מהמערער, הם תסמינים קלאסיים להיותו של אדם נתון תחת השפעת משקאות משכרים.

9. בית המשפט לתעבורה נתן אמון בגרסתו של השוטר, לעומת זאת לא נתן כל אמון בגרסתו של המערער.

עוד נקבע כי ניתן להרשיע את המערער גם על סמך בדיקת המאפיינים, אך בית המשפט לתעבורה, לא הסתפק בכך והמשיך ובחן את בדיקת הינשוף ואת גרסת המערער.

10. בית המשפט לתעבורה החליט כי תכני פלטי מכשיר הינשוף, תומכים בגרסת השוטר, ומלמדים על נפחי נשיפה נמוכים, אשר אינם מאפשרים ביצוע בדיקה על ידי מכשיר הינשוף, ומחזקים את המסקנה, כי המערער הכשיל את הבדיקה, בכך שלא נשף מספיק אויר למכשיר.

ערעור זה מופנה כנגד הכרעת הדין ולחילופין כנגד גזר הדין.

טענות הצדדים:

11. ב"כ המערער טען כי בית המשפט לתעבורה שגה בניהול המשפט עת לא "הביא" שני עדים רלוונטיים. היה על בית המשפט לתעבורה להעיד אותם או להביאם בצורה זו או אחרת למתן עדות בפניו. כאמור לו עדים אלו היו מעידים, עדותם אמורה לפעול לטובת המערער, כך סבור המערער.

12. ב"כ המערער עוד טען כי היה על בית המשפט לתעבורה משתוקן כתב האישום, ומשהוגשו מוצגים נוספים, למנוע התרחשות מסוג זה ולהסביר למערער את זכויותיו ואת ההשלכות היכולות לקרות מעצם הבאתם של עדים ו/או מוצגים שונים שלא הובאו מתחילת הדיון ולהבהיר למערער זכותו להתנגד להליך.

13. ב"כ המערער הוסיף וטען כי היה על בית המשפט לתעבורה לתת משקל לעניין דבקותו של המערער בחפזו. לאורך כל המשפט טען המערער לחפזו וחזר וטען שכלל לא שתה אלכוהול, ולא סירב לבצע את הבדיקה, ואף הוסיף וטען שהוא אינו בקווי בריאות תקין, תוך הפניה לתרופה אותה הוא נוטל.

14. לעניין העונש ב"כ המערער טען כי בית המשפט לתעבורה גזר על המערער עונש חמור יותר ממה שהתביעה ביקשה, וספק אם זה היה קורה, בהיות המערער מיוצג. התביעה ביקשה בהתחלה שנתיים פסילה ולאחר מכן ביקשה 3 שנים.

15. ב"כ המערער בסוף טיעונו ביקש מבית משפט זה לקבל את הערעור ולזכות את המערער ולו מחמת הספק, זאת כדי לתקן עיוות הדין שנעשה למערער. לחילופין, ביקש להקל בדינו היה והערעור על הכרעת הדין יידחה.

16. מנגד ב"כ המשיבה ביקשה לדחות את הערעור, הן לעניין הכרעת הדין והן לעניין גזר הדין. לטענתה הכרעת הדין מבוססת, מנומקת ונסמכת על ממצאי מהימנות שערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בהם.

ב"כ המשיבה הוסיפה כי בית המשפט לתעבורה נתן אימון בגרסת השוטר אשר עיכב את המערער, ערך את בדיקת הינשוף למערער וכן את בדיקת המאפיינים. לעומת זאת בית המשפט לתעבורה לא נתן כל אימון בגרסת המערער, תוך שהוא מפרט בהרחבה את התרשמותו השלילית ממנו ומגרסתו.

17. אין בעובדה כי המאשימה ויתרה על שני עדי תביעה, לטענתה, כדי ללמד שעדותם של עדים אלו, יכלה לסייע למערער.

מדובר בעד אחד שעצר את המערער לאחר שהשתולל והעד השני ביצע את בדיקת הנשיפון.

18. באשר לעונש ב"כ המשיבה סבורה שלא נפלה טעות בגזר הדין והעונש שנגזר על המערער אינו חורג ממתחם העונש ההולם. על כן, אין הצדקה להתערבות ערכאת הערעור.

דין והכרעה:

19. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור, בהכרעת הדין, בגזר הדין ושמעתי את טענות הצדדים, אני מחליט לדחות את

הערעור על שני חלקיו.

הערעור על הכרעת הדין:

20. המערער לא הראה שיש בעדותם של שני העדים, שהמשיבה ויתרה עליהם, כדי לשנות את התוצאה המשפטית אליה הגיע בימ"ש לתעבורה. מיותר לציין שהמערער יכל גם הוא לזמן עדים אלו.

בית המשפט לתעבורה הרשיע את המערער על סמך העדות המרכזית אשר היתה בה העוצמה הראייתית הדרושה, כדי לבסס הרשעה מעבר לכל ספק סביר - השוטר שביצע את הבדיקות הנדרשות בזמן הרלוונטי, העיד בפני בית המשפט לתעבורה, שהתרשם ממנו באופן חיובי וקבע כי גרסתו קוהרנטית, עקבית ואמינה, לעומת זאת דחה את גרסתו של המערער.

עוד יש לומר שתקון כתב האישום לא פגע בהגנתו של המערער וההליכים בפני בית משפט לתעבורה התנהלו כסדרם ובהתאם לדין.

21. ראשית כל, יש להפנות לפרוטוקול הדיון מיום 18.03.14 בו בית המשפט לתעבורה הסביר למערער כי ראוי שבתיק זה יהיה מיוצג והמערער השיב כי הוא לא "צריך" עורך דין והוא ינהל את התיק לבד. עוד ראוי להפנות לפרוטוקולים אשר מראים שבית המשפט לתעבורה, חקר את העדים ושאל שאלות כדי להגיע לחקר האמת.

22. הכרעת הדין מבוססת על קביעות עובדתיות שערכאת הערעור נוהגת להתערב בהן רק במקרים חריגים ויוצאי דופן. עניינו של המערער אינו נמנה עם המקרים החריגים ויוצאי הדופן. ראו לעניין זה עפ 5853/12 פלוני נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 14/01/13) - ע"פ 10586/05 ערן נגד מ"י (ניתן ביום 5.1.09), ע"פ 4286/08 אלהואשלה נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 14.1.09), רע"פ 1978/09 בני גלבוש נגד מדינת ישראל (ניתנה ביום 23.3.09), רע"פ 735/11 שי מזור נגד מדינת ישראל (ניתנה ביום 26.1.11) ורע"פ 6867/11 בהיל ג' בארין נגד מדינת ישראל (ניתנה ביום 27.9.11).

23. השוטר שערך את הבדיקות העיד במפורש על מהלך העניינים בפני בית משפט לתעבורה שהתרשם ממנו באופן חיובי ונתן בו את מבטחו. בית משפט לתעבורה האמין לעדי המשיבה וקיבל את עדותם, כך שעל יסוד עדויות אלו, ביסס את ההרשעה בדין. השוטר מסר כי המערער סירב והכשיל את בדיקת ריכוז אלכוהול בגופו.

24. איני מוצא לנכון להתערב בהחלטתו של בית המשפט לתעבורה משקבע כי גרסתו של השוטר מהימנת ומתקבלת על הדעת בניגוד לגרסתו של המערער. בית המשפט לתעבורה שמע את העד, התרשם ממנו ובכך היה לו יתרון רב שאינו עומד לערכאת הערעור.

25. יש לציין כי בית המשפט לא הרשיע את המערער רק על סמך הכשלת בדיקת הינשוף אלא גם על סמך בדיקת

המאפיינים שבוצעה לו, מכאן שדין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

הערעור על גזר הדין:

26. יש לציין כי ככלל בית משפט של ערעור לא ישים את עצמו בנעליה של ערכאה דיונית ויבחן את העונש הראוי וההולם של כל מקרה ומקרה, אלא הוא בוחן אם העונש שהוטל ע"י הערכאה הדיונית, חורג באופן בולט מרמת הענישה הנוהגת.

ראו ע"פ 150/87 צייקובסקי נ' מדינת ישראל פ"ד מא(4) 492; ע"פ 1342/06 מדינת ישראל נ' פלוני (ניתן ביום 4.5.06) וע"פ 6882/06 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (ניתן ביום 5.9.07).

27. אציין כי דעתי כדעת בית משפט לתעבורה שמדובר בעבירות חמורות הטומנות בחובן סיכון לשלום המשתמשים בדרך בפרט ולציבור בכלל, סכנה זו היא ממשית ומוחשית, שעה שמי שאוחז בהגה נתון תחת השפעת משקאות אלכוהוליים.

28. בית המשפט לתעבורה תחם את טווח עונש הפסילה בפועל הנוהג בעבירת הנהיגה בשכרות בין 28 חודשים ל- 40 חודשים.

בל נשכח כי המחוקק קבע עונש מינימום בעבירה זו של 24 חודשים פסילה.

בית המשפט לתעבורה הלך לקראת המערער וגזר עליו עונש שנמצא ברף התחתון של המתחם ולכן לא מצאתי מקום להתערב בגזר דינו.

העונש שהוטל על המערער הינו סביר, מידתי והולם נסיבות העבירה ונסיבותיו של המערער.

סוף דבר:

29. אשר על כן ועל יסוד האמור לעיל, אני דוחה את הערעור על שני חלקיו.

על המערער לקיים את גזר הדין של בית משפט לתעבורה ולהפקיד את רישיונו לאלתר על מנת שמניין עונש הפסילה יחל.

על המערער גם כן, לקיים את יתר חלקי גזר הדין, ובמידה וטרם עשה כן, מניין הזמן לכך יהיה מיום מתן פסק דין זה.

לכן היה וניתן צו עיכוב ביצוע גזר הדין, בטל בזה הצו.

על המזכירות להעביר עותק מפסק דין זה לצדדים בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום, ט"ו שבט תשע"ה, 04 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.